



Po jabolka.

adar gremo jáblan trest,
 Tákrat gré nas precej šest,
 Dva na jáblan, spodaj štírje,
 To je rádot to nemír je!
 Hej, le tresi dobro, Blaž,
 Ti najbolj tresti znaš;
 Tresi tudi ti, Andrej,



Dobro tresti znaš vselej;
 Toda skrbno pazi to mi,
 Da se veja ne ulomi! —
 Oh, kakó li često preje
 Zrli gori smo na veje
 In kakó smo šteli dni,
 Ko nam prvi sad zori!
 Dosti dá jih jablan stara:

Skoro polna je košara!
 Kar pa ni še palo z vej,
 To potrgaj ti, Andrej;
 In ker Blaž se ravno stezaš,
 Nù, potrgaj, kar dosezaš!
 Je-li oče, je-li mati,
 Dobro bode jih zobáti,
 Ko takó so dóbra jed,
 Bóljša jed celó ko med!
 Hej, kakó jih trga Blaž,
 Lena, dosti jih imaš,
 Lena, bodi jih veséla,
 Ker takó so lépo zréla!
 Ti in mi, vsi dobro vemo,
 Da le zréla jesti smemo,
 Če bi pa nezréla jéli,
 Bi nemara obolíli;
 In kedó bolan je rad?
 Zdravje, to je naš zaklad!

A. Funtelc.

Pisma mlademu prijatelju.

X.

Dragi Bogdan!

Bavno tisti čas, ko se je jela slovenščina dobro likati in razvijati, uenemala se je splošna želja po novem ali vsaj popravljenem črkopisu slovenskem, ki bi zadoščeval vsem potrebam lepo razvitega slovenskega jezika. Rabila je pisateljem do tedaj še „bohoričica“, katero je ustvaril vže protestantski pisatelj Adam Bohorič, a bila je po nekoliko nedostatna za razne jezikovne glasove, po nekoliko pa zavoljo podvojenosti soglasnikov. Vže Boštjanu Krelju, ki je pisal najlepšo slovenščino mej protestantskimi pisatelji, ni zadoščevala „bohoričica“ in je želel, kà bi se poprijeli dovršene „cirilice“. V. Popovič (1750) je čutil potrebo pomnožitve slovenskega črkopisa in M. Pohlin se je ukvarjal s popolnjenjem njegovim. Tudi Gucmanu (1777) se je zdela potreba boljšega črkopisa in enakih mislij je bil J. Primec (1814). Fr. Bilec je snoval celó črkopis, ki bi ustrezal vsem evropskim narodom. Kopitar pa hvali v svojej slovnici dovršeno „cirilico“ in želi, ka bi se našel nov Ciril, ki bi sestavil Slovanom na zahodu latinsko-slovansko abecedo, češ: kolikor jednojnih glasov, toliko jednojnih znakov. Leta 1820. se je zbrala šestorica (Kopitar, Šlakar, Kalister, Ravnika, Metelko in Dobrovský) jezikoslovcev na Dunaji, da se pogovoré o slovenskem in slovanskem črkopisji. A ta shod je ostal brez uspeha, ker se ni mogel zjediniti.

Kar nakrat se oglasi 1824. l. na Štírskem Peter Danjko, ki ni bil na črkopisnem shodu, z novo, nemški pisano slovnico slovensko (*Lehrbuch der windischen Sprache*) in z novim črkopisom vred. V slovnici mu rabijo